

СТІВЕН КІНГ ВБИВЦЯ

Раптово він прийшов до тями і зрозумів, що не знає хто він і що він робить тут, на війсьній фабриці. Він не міг пригадати свого імені, не знав що має робити. Він не пам'ятав абсолютно нічого.

Фабрика була великою: конвеєрні лінії збирання, клац-клацаючий звук з яким деталі поєднувалися разом.

Він взяв один із готових пістолетів з коробки, куди їх автоматично запаковували. Очевидно він мав працювати на верстаті, але зараз той був вимкненим.

Схоже він взяв пістолет рефлекторно, на автоматі. Він повільно пройшов в іншу частину фабрики по вузькому мостику. Там стояв чоловік, запаковував набої.

— Хто я такий? — повільно спитав він, затиноючись.

Чоловік продовжував працювати. Він не підвів очей, ніяк не виказав того, що почув його.

— Хто я такий? Хто я такий? — закричав він, але хоч і склепінчастий ангар заводу наповнився його диким лементом нічого не змінилося.

Він замахнувся і різко вдарив пакувальника набоїв пістолетом по голові. Пролунав хрускіт і пакувальник повалився обличчям вперед розсипаючи набої по підлозі.

Він підняв один. Так сталося, що це був правильний калібр. Він повністю зарядив пістолет.

Над собою він почув «клац-клац» кроків.

— Хто я такий? — він задер голову і закричав, насправді не очікуючи, що хтось йому відповідь.

Але чоловік поглянув вниз і побіг.

Він різко підняв пістолет вгору і двічі вистрелив. Чоловік спинився і впав на коліна, та перш ніж впасти, він натиснув на червону кнопку на стіні.

Завила сирена, голосно і чітко.

— Вбивця! Вбивця! Вбивця! — закричали гучномовці.

Робітники не підняли очей. Вони і далі працювали.

Він побіг, намагаючись втекти від сирен та гучномовців. Він побачив двері і кинувся до них. Вони відчинилися. Там стояло четверо чоловіків в уніформі. Вони відкрили по ньому вогонь із дивних енергетичних пістолетів. Заряди пронеслися повз нього. Він вистрелив ще тричі і один із людей в формі впав, його енергетична зброя загриміла по підлозі.

Він побіг іншим шляхом, але звідти їх йшло іще більше. Він дико роззирнувся навкруги. Вони сунули до нього звідусіль. Йому не було куди тікати!

Він ліз все вище і вище, на горішній ярус. Але й там на нього вже чекали. Він потрапив у пастку. Він стріляв, поки в пістолеті не закінчилися набої.

Вони наближались до нього спереду, дехто зверху, інші знизу.

— Прошу вас, не стріляйте! Хіба ви не бачите, що я просто хочу знати хто я такий?

Вони вистрелили, і енергетичні заряди вдарили по ньому. Все враз почорніло...

Вони спостерігали, як за ним закрилися дверцята і вантажівка покотилася геть.

— Раз у раз, хтось із них таки стає вбивцею. — сказав охоронець.

— Я цього просто не розумію. — промовив другий, чухаючи в потилиці. — Ну, взяти хоча б цього. Він сказав: «Я просто хочу знати хто я такий?» Ось так от. Майже як людина. Я починаю думати, що вони роблять цих роботів занадто гарними.

Вони дивилися, як вантажівка для ремонту роботів зникла за поворотом.